

[Niels Helveg Petersen]

ved vedtagelse af afgiftsforhøjelser er under tiden stor, men jeg vil da gerne bidrage til at bringe proportionerne i orden.

Det økonomisk-politiske indgreb, der er foretaget i dag, kan betegnes på 3 måder. Det er uhyre traditionelt. Det er utilstrækkeligt. Men det er efter vores opfattelse samtidig nødvendigt i situationen, bl.a. og først og fremmest for at finansiere den ekstra indsats over for ungdomsledigheden, som vi har ønsket, som vi har efterlyst, og som vi føler os forpligtet over for.

Fra arbejdet tog sin begyndelse straks efter valget, har vi i det radikale venstre tillagt bekæmpelse af ungdomsledigheden den højeste prioritet.

Med det, der er sket i denne samling, har vi taget vigtige skridt. En stor udvidelse i antallet af lære- og praktikpladser, udbygning af kapaciteten i de faglige og andre uddannelser, og også gennemførelse af jobskabelsordningen vil jeg nævne i denne forbindelse.

Jeg vil gerne sige både til talsmænd for socialdemokratiet og til talsmænd for SF, at vi anser det for en forbedring og ikke for en forringelse, at jobskabelsordningen udelukkende vedrører de 18-25-årige. Det er en forbedring, fordi den bistand, den hjælpende hånd, vi skal yde, er der særlig grund til at yde over for de mest udsatte, de på lang sigt mest udsatte grupper, og det er de unge i disse år.

Men jeg vil gerne sige, at selv med vedtagelsen af disse initiativer på ungdomsledighedsområdet tror vi ikke, det er tilstrækkeligt. Vi tror, vi vil komme til at stå over for nye problemer med at bekæmpe ungdomsledigheden. Jeg vil gerne advare imod, at man tror, at nu er det problem løst. Det er det ikke. Der mangler meget. Der mangler bl.a. meget på et af de områder, vi burde tage fat på hurtigt, med at sikre den tilstrækkelige koordinering, effektivisering af det offentlige egen håndtering af problemet, af den offentlige administration.

Efter vores opfattelse kan de grundlæggende problemer i vores økonomi ikke løses ad stramningens vej. Vi kan ikke beskatte os ud af krisen, og vi kan heller ikke bespare os ud af krisen ved uigennemtænkte angreb på offentlige udgifter. Kunne vi bare det, så var det langt mere ligetil at løse vore økonomiske problemer. Vores hovedproblem er kon-

kurrenceevnen over for udlandet. Med en åben økonomi, med stor udenrigshandel er den eneste mulighed for at få bedre balance at forbedre konkurrenceevnen – ikke kun af og til og lidt tilfældigt her og der, men år for år og som led i en langsigtet og fastholdt politik. Det er opgaven. Desværre må vi konstatere, at folketinget med sin nuværende sammensætning og politiske opdeling er uegnet til at løse lige netop den opgave.

Det hænger sammen med, at folketinget i disse måneder er dybt præget stadig væk af udfaldet af sidste valg. Det er præget af, at det var de partier, der havde de mest bekvemme synspunkter, der sejrede ved valget. På højre side lovede centrum-demokraterne, at velerhvervede rettigheder af alle arter nok skulle blive beskyttet. På den baggrund kunne CD så også love vælgerne, at de ikke ville løse nogen problemer.

På den anden side blev SF sejrherre på bekvemme løfter om, at det var nemt og ligetil at forøge beskæftigelsen med 125.000 job det første år og yderligere 30.000-40.000 det næste uden at øge skattetrykket, uden at røre ved reallønnen.

Resultatet af det valg sidder stadig væk, for det betyder, at bærende partier både til højre og venstre side i salen har mistet mod til at foreslå og til at gennemføre upopulære foranstaltninger. Der er gode eksempler. Sparerfolket fra venstre og konservative, der gik til valg på en VK-plan med milliardbesparelser, undslår sig ikke for sammen med SF og VS at gennemføre betydelige udgiftsforøgelser hen over hovedet på regeringen. Hvor er spareideerne blevet af? Og socialdemokraterne er endnu så lammede af SFs fremgang, at de ikke tør foreslå virkningsfulde økonomisk-politiske indgreb.

Det kan regeringen selvfølgelig ikke få nogen høj karakter for, men samtidig må jeg sige, at oppositionens indsats, alternativt, har været usammenhængende og i øvrigt også været præget af indre kappestrid.

Opgaven er ikke at få afløst én svag mindretalsregering af en anden, formentlig endnu svagere. Opgaven er at skabe et politisk grundlag for samling, for at fastholde en økonomisk politik igennem en længere periode med konsekvens. Derfor er jeg også enig med hr. Poul Schlüter, når han siger, at det, der er behov for, er en bred, utraditionel re-